



MÉREGTELENÍTŐ

2018.06.szám

KEDVES OLVASÓ!

Amit a címlapon látsz, vedd úgy, hogy az egy konzervdoboz. – amúgy egy hanglemezbőrítő. A lelkemben számtalan, raktározásra szolgáló kép, vers, zene, és főként illat (szag) található. Ezek mindegyike konzervdoboz, mely érzések, emlékek megőrzésére szolgál. Nem tudom, Te képes vagy-e egy pillanat alatt visszarepülni az időben saját érzéseidhez? Tudsz-e találkozni önmagaddal évtizedek távolából? Még sosem kérdeztem senkit, hogy működik a pszichéje az emlékezést illetően.

Nem beszélek rébuszokban: a minap a televízióban valami ismeretterjesztő film háttérzenéjeként meghallottam Schubert B dúr zongoratriójának és a Notturnonak a dallamait. Felkaptam a fejemet, mi ez? Ez az én zeném! Mi ez?! És már ott is voltam magamban 20- 22 éves egyetemistaként Szegeden, az albérleti szobánkban, és ez a zene szólt. Akkor ez a darab, amit Schubert élete végén írt, és valamiféle búcsúzást közvetített, hallatlan érzelmi töltéssel bírt számomra.

Amikor egy ember választ valamit v. valakit, döntést hoz valami mellett, egyúttal kizár minden egyebet, amit nem választott. Hát ez a zene siratta el bennem a szívszakadásig megfájva a kizárt dolgokat.

S most 50 év távlatából hallgattam vissza a már avultnak számító régi bakelit lemezeiről - önmagamról.

Ez most a megosztandó élményem. Hogy az Élet mennyire csodálatos! Fiatalon veszteségként, fájdalomként éltem meg a kizárt dolgokat. S ma ránézek az életemre - mennyi gazdagság, boldogság, mennyi szenvedés, tapasztalat, bölcsesség jutott nekem osztályrészü! Ezt mind ajándékba kaptam. De ehhez akkor döntenem kellett.

Eszembe jut a 33 évig a Földön élt Emberfia ígérete: aki elköteleződik egy dologban Mellette, száz annyit kap, mint amiről lemondott!

Igen, ez történt, s bizonyára Te, Olvasó hasonló tapasztalatot szereztél már saját életed során. De ha fiatal vagy, s még nincs erről élményed, hidd el az ígéretet! Mert hűséges az Isten!

Az Élet hosszú, s mindent kiegyenlít, de dönten, elköteleződni nekünk kell! Bátorság, merj dönten!



Aquinói Szent Tamás Imádsága Úrnapjára

Imádlak és áldlak, Isten, rejtelem!
Kenyér és bor színben titkon vagy jelen.
Néked szívem, lelkem átadja magát,
mert Téged szemlélve elveszti magát.

Látás, ízlés, érzék megcsalódhatik,
de a hallás rólad hittel biztosít:
Hiszem azt, mit hinnem Isten Fia szab,
Ígéd igazánál mi van igazabb?!

A keresztfán rejtéd isten-voltodat,
itt a színek rejtik emberarcodat,
de én mind a kettőt hiszem s vallhatom,
kérve, amit kért a bűnbánó lator.

Ahogy Tamás látta, nem látom sebed,
mégis Istenemnek vallak tégedet.
Add, hogy egyre jobban hinni tudjalak,
tebenned reméljek, s téged vágyjalak.

Urunk halálára emlékeztető áldott Kenyér,
élő, s embert éltető!
Add, hogy éljen lelkem belőled csupán,
s jó ízét tebenned ne veszítse szám!

Kegyess pelikánom, Uram, Jézusom!
Szennyes vagyok, szennyem véreddel mosom.
Elég volna egy csepp, hogyha hullna rá:
világ minden bűnét meggyógyítaná.

Jézus, kit csak rejtve szemlélhetek itt!
Mikor lesz, hogy szomjas vágyam jóllakik?
Hogy majd fátyol nélkül nézve arcodat,
leljem szent fényedben boldogságomat!

Amen

Graham Greene: Célzás egy magyarázatra

Manapság - a világbékének ebben a furcsa változatában nem valami könnyű vállalkozás egy december végi hosszú utazás. Útitársam meg én már annak is örülhettünk, hogy a fülkében mindössze ketten voltunk. Igaz, hogy a fűtőtest nem működött, a lámpák viszont az egymást sűrűn követő alagutakban minduntalan elaludtak, de egyébként is sokkal homályosabban világítottak, semhogy szemrontás nélkül olvashattunk volna. Még csak étkezőkocsi sem volt, hogy az ember legalább egy kicsit mozoghatott volna. Az egyik állomás büféjében vásároltunk egy-egy száraz sonkás zsemlyét s miközben azon rágódtunk, összeismerkedtünk.

...Mire az út felét megtettük, rengeteg közös beszéd tárgyunk akadt. A szendvicsekkel és az időjárással kezdtük, aztán áttértünk a politikára, és a kormányon, a világhelyzeten és az atombombán keresztül kikerülhetetlen szükségszerűséggel eljutottunk Istenhez. De azért nem kiabáltunk, és nem is veszünk össze.

...Hamarosan megállapítottam, hogy katolikus emberrel van dolgom. Olyan valakivel, aki hisz egy mindenható és mindentudó Istenségben, míg én olyasmi vagyok, amit talán leginkább az „agnosztikus” szóval lehetne kifejezni. Van bennem valami intuíció Isten létezéséről, és olykor az eseményeknek különös, sorsszerű alakulása olyan ámulatot kelt bennem, amely a hithez hasonló, de értelmem fellázad egy olyan Istennek pusztá gondolatára, aki a szabad akarat minden szörnyűségének kiszolgáltatja teremtményeit. Azon vettem észre magam, hogy ezeket a gondolatokat fejtegetem útitársamnak, aki csendesen és tisztelettel hallgat. Nem próbált félbeszakítani és semmi sem látszott rajta abból a türelmetlenségből, vagy szellemi fölényességéből, amelyre katolikusoknál mindig el lehet készülni az ember. Az egyik kis állomás lámpái megvilágították arcát, melyet eddig a szakaszban pislákoló egyetlen körte homályban hagyott és ekkor hirtelen megláttam rajta valamit – mit is? Oly erős volt ez a hatás, hogy elhallgattam. Egyszerre tíz esztendőt szálltam vissza az időben, a nagy, hiábavaló küzdelem túlsó partjára, egy apró normandiai városkába: Gisorba. Egy percre megint ott jártam a régi bástyán és elnéztem a szürke háztetők fölött, míg pillantásom - Isten tudja, miért - megakadt a sok hátsó ablak egyikén. Egy középkorú férfi arca tapadt az ablaküvegre, egy arc (azt hiszem, az az arc már nincs többé, mint ahogy valószínűleg nincs többé a régi városka sem, középkori levegőjével; mindebből csupán egy halom por maradt), egy arc, melynek láttán ámulva szóltam magamban: Ez az ember boldog - maradéktalanul boldog.

Útitársamra néztem, de arca már ismét elmerült a félhomályban. Tétován szóltam: „Ha meggondolja az ember, hogy Isten - ha ugyan van Isten - mi mindent megenged. Most nem éppen csak a testi szenvedésre gondolok: hanem általában: a Rosszra. Teszem, ártatlan gyermekek megrontására...”

- Az emberi belátás annyira korlátozott! - mondta útitársam és én bosszankodtam ezen az elcsépelet szólásformán. Mintha megérezte volna

csalódottságomat... így folytatta: - Persze, az ilyesmire nincs felelet. Olykor elfog az ember valami *jeladást vagy célzást*...

Kérdőn ismétetem meg utolsó szavát: - Célzást?

- Ó, így szárazon elmondva, vagy akár lenyomtatva, nem sokat mond az ilyesmi - mondta összeborzongva köpenyében. - És általában nem mond semmit más embernek, azon az egyen kívül, akinek szól. Olyan esetek ezek, amelyek valahogyan egészen másképp sülnek el, mint ahogy szándékozták őket -, már tudniillik az emberek, akik cselekvőleg vettek részt bennük. Vagy az a Valami, ami az emberi résztvevők mögött áll.

- Valami?

- Ez a szó: Sátán, túlságosan elemberiesíti a dolgot.

Önkéntelenül előrehajoltam, most már kíváncsi voltam, mit fog még mondani.

- Az emberi nyelv olyan nehézkes, de én néha szinte részvétet érzek iránta. Olyan pihenés nélkül keresi a megfelelő fegyvert ellenségével szemben, s mikor használni próbálja, a fegyver mindig a saját szívébe törik bele. Néha úgy tetszik, hogy egészen tehetetlen. Az imént gyermekek megrontásáról volt szó. Erről egy régi történet jut eszembe gyermekkoromból. Ön az első ember - kivéve egyetlenegyét -, akinek eszembe jut elmondani. Talán éppen azért, mert teljesen idegen. Nem nagyon hosszú történet és bizonyos értelemben sokatmondó.

- Mondja el - kértem.

- Ne várjon valami rendkívülit. De számomra, úgy érzem, jeladás volt. Igen, az a bizonyos *célzás*.

Lassan kezdett el beszélni: Gyermekkoromban megtanítottak ministrálni. Kicsi templomunk volt, mert a helységben, ahol laktunk, kevés volt a katolikus. ...Én csak homályosan éreztem a felém áramló rosszindulatot, noha például tudtam, hogy iskolai csúfnevem - pápista Miska - valahogyan a vallásommal függ össze És arról is hallottam, hogy apámat a városba költözésünk idején kis híján kizárták a Polgári Klubból.

- Minden vasárnap fel kellett vennem a karinget és ministrálnom. Gyűlöltem ezt - általában mindenfajta, „maskarát” gyűlöltem; sosem tudtam szabadulni a félelemtől, hogy valamit eltévesztek, valamit rosszul csinálok és neveltségem teszem magam.

... Különösen egy ember volt ott: a városban lévő két pék közül az, akit családom nem pártfogolt. Azt hiszem, a katolikusok közül senki nem vásárolt nála, mert azt beszélték róla, hogy szabadgondolkodó. Elég furcsa megállapítás egy olyan emberről, akinél, szegénynél, nemigen lehetett valakinek kevésbé szabad a gondolkodása. Teljesen be volt zárva saját gyűlöletébe - minket gyűlölt. Rendkívül csúf ember volt: egyik szeme üvegből, feje olyan formájú, akár egy nagy répa és olyan kopasz is. Nőtlen volt. Úgy látszott, a pékségen és a gyűlöletén kívül semmi nem érdekli. Ámbár most, hogy öregebb lettem, egyéniségének más oldalait is kezdtem már látni: lehet, hogy volt benne valami mélységesen titkolt szeretet is. Néha, egy-egy mezei sétán váratlanul találkoztunk vele... Botjával csapkodta a gallyakat, és ha a rendesnél is rosszabb hangulatban volt, furcsa, összefüggéstelen szavakat

kiabált az ember után. Mintha valami ismeretlen nyelven beszélt volna. Ma persze már tudom, mit jelentettek azok a szavak. Egyszer a rendőrség is járt nála, valami miatt, amiről egy fiú fecsegett s amit - állítólag - egy ilyen alkalommal látott. De aztán nem lett a dologból semmi, legföljebb a gyűlölet kerítette még jobban hatalmába. Blackernek hívták; és én borzadtam tőle.

Azt hiszem, apámat a többiekénél is jobban gyűlölte, nem tudom, miért. Apám a Midland Bank Igazgatója volt és lehetséges, hogy a péknek valamikor sikertelen üzleti kapcsolatai voltak a bankkal. ... Ha ma próbálom Blackert emlékezetembe idézni, mindig úgy látom, amint egy magas, ablak nélküli falak között elkeskenyedő szűk úton közeledik: az út végén apró, tízesztendős fiúcska áll: én. Nem tudom, csak szimbolikus kép-e ez, vagy pedig valamelyik találkozásunk emléke. Ezek a találkozások valahogy egyre sűrűbben ismétlődtek. Az imént a gyermekek megrontásáról beszéltünk. Ez a szegény ember állandóan arra készült, hogy bosszút álljon mindazon, amit gyűlölt; az apámon, a katolikusokon, az Istenen, akiben az emberek oly csökönyösen hittek. Bosszút álljon azzal, hogy engem megront. Borzalmas és agyafúrt tervet eszelt ki.

Emlékszem az első barátságos szóra, amelyet tőle hallottam. Olyan gyorsan mentem el a boltja előtt, ahogyan csak tudtam, mikor meghallottam a hangját, amint tettetett alázattal, utánam szólt; mintha csak az inasom lett volna: - Dávid úrfi! - kiáltotta - Dávid úrfi! - és én elszaladtam. Mikor legközelebb arra mentem, kint állt az ajtóban, bizonyára látta, hogy jövök, kezében fonott kalácsot tartott. Nem akartam elfogadni, de nem tágított, és mikor ezután hívott, hogy menjek be hozzá a bolt mögötti szobájába, mert valami érdekeset akar mutatni, már nem lehettem hozzá udvariatlan. Egy kis villamos vonat volt ott - akkoriban meglehetősen ritka jószág - és Blacker ragaszkodott hozzá, hogy megtanítsa a kezelésére. Meg kellett csavarnom valamennyi kapcsolót, megindítottam, aztán megállítottam a gépet. Azt mondta, ezen túl akármikor bejöhetek hozzá játszogatni. De ezt a szót „játszogatni” úgy ejtette ki, mintha valami titkolnivaló lett volna benne; és én valóban sohasem beszéltem otthon erről a meghívásról. Sem arról, hogyan osontam be ebben a szünidőben hetenként kétszer is – ahányszor csak erőt vett rajtam a vágy, hogy megnézzem a kisvasutat a pékbolt ajtaján. De előbb mindig jobbra-balra végigkémléltem az utcát, nem lát-e meg valaki?

...- Ravaszul kieszelt csábítás! - mondtam.

- Ó, ne gondolja, hogy olyan egyszerű volt a terve! - mondta útitársam. - Sokkal inkább a gyűlölet vezette szegényt, semmint a szeretet. De hát lehet valamit gyűlölni, amiben az ember nem hisz? Pedig ez az ember szabadgondolkodónak nevezte magát. Lehetetlen ellentmondás: szabadnak lenni és ugyanakkor ilyen súlyosan megszállottnak lenni. És megszállottsága nyilván napról napra növekedett egész nyáron át, de fegyelmezte magát: kivárta az alkalmas pillanatot. Talán az a Lény, amelyről az imént beszéltem, talán ő öntötte belé ezt az erőt, ezt az okosságot. Csak a szünidő legutolsó hetében tette szóvá azt, ami az egész idő alatt oly mélyen foglalkoztatta. Éppen a földön térdeltem és két vasúti kocsit kapcsoltam, mikor hallottam,

hogy megáll a hátam mögött. „Ha az iskola megkezdődik, nem játszhat többé veled, Dávid úrfi” – szólított meg. Ehhez a megállapításhoz, amihez nem volt hozzátennivaló, éppoly kevésbé, mint az utána következőhöz: „Kivéve, ha magának adnám örökbe.” Ez a megjegyzés, észrevétlenül, hihetetlen ravaszsággal hintette el bennem a vágy magját, a teljesedés lehetőségének gondolatát. Ettől a naptól fogva mindennap elmentem hozzá. Fel kellett használnom minden alkalmat, míg a gyűlölt határidő el nem jön. S azt hiszem lassacskán Blackert is kezdtem megszokni: üvegszemét, répafejét, émelyítő alázatosságát... Másnap az ajtóban állva nézte, hogyan játszom, s egyszerre csak a vallásról kezdett beszélni. Elmondta - s ez olyan hamisan hangzott, hogy még én is észrevettem -, hogy mennyire csodálja a katolikusokat. Azt mondta, hogy szeretné, ha úgy tudna hinni, mint ők, de hát hogyan lehetne egy pék? A „pék” szót úgy hangsúlyozta, mintha legalábbis biológust mondott volna; a parányi vasút meg ezalatt körbeszaladt a síneken. „Én is éppen úgy meg tudom sütni azt a micsodát, amit ti esztek, mint akármilyen katolikus” – folytatta és eltűnt a boltban. Fogalmam sem volt róla, mit akar. De csakhamar újra megjelent, kezében kis darab ostyával: „Nesze - szól - edd meg ezt és aztán mondd meg magad.” Számba vettem és csakugyan teljesen úgy volt készítve, mint az az ostya, amelyet a szentáldozásnál használtunk. Mindössze annyi volt a különbség, hogy talán nem sikerült neki a formát pontosan eltalálni. Bűnösnek éreztem magam és megijedtem, anélkül, hogy tudtam volna, miért. „Mondd hát - sürgetett -, mi a különbség?”

„Különbség?” - visszhangoztam.

„Hát nem pontosan ugyanolyan ez, mint az, amit a templomban kaptok?” - erőlködött.

„Ez nincs átváltoztatva!” - mormogtam én.

„Mit gondolsz, ha mindkettőt mikroszkóp alá tenném meg tudnád különböztetni őket egymástól?” - folytatta. Mindössze tízesztendő voltam, de tudtam a helyes választ. „Nem - feleltem - a színek nem változnak el.” S egy pillanatra meghökkenem, mert ez a szó „elváltozni” valamiképpen vért és halált varázsolt elém.

Blacker hirtelen szenvedélyesen felkiáltott. „Szeretnék egyszer egy olyat a szájamba venni! Csak éppen, hogy lássam...”

- Talán különösen hangzik, de ekkor történt életemben először, hogy az átlényegülés gondolata valósággá vált lelkemben! Hiszen persze, megtanultam szóról szóra, ezzel a gondolattal nőtem fel. De a mise, a szentáldozás valami olyasféle megszokott gyakorlat volt számomra, akár az iskolaudvaron végzett tornagyakorlataink. Most pedig egyszerre itt áll előttem valaki, aki mindezt halálosan komolyan veszi, s olyan komolyan, mint a pap, aki persze nem számít, hiszen neki ez a foglalkozása. Jobban megijedtem, mint valaha.

„Butaság az egész - mondta a pék-, de mégis szeretném egyszer a szájamba venni.”

„Hát, ha katolikus volna, akkor lehetne” - mondtam gyanútlanul. Egyetlen, ép szemével rám bámult, mint valami Küklopsz.

„Te szoktál ministrálni, nem? Te könnyűszerrel kaparinthatnál nekem egyet azokból a micsodákból. Tudod, mit csinálnánk? Elcserélnénk! Én neked adnám ezt a kis villanyvonatot, te meg hoznál nekem egy olyan ostyát. De átváltoztatott legyen! Igen, átváltoztatott!”

„A sekrestyéből szerezhethnék egyet” - mondtam. Azt hiszem, még mindig azt képzeltem, hogy érdeklődése tisztán a pék kíváncsisága: azt akarta látni, hogyan vannak készítve.

„Nem, nem, meg akarom kóstolni, milyen íze van a ti isteneteknek.” - mondta. „Azt nem tehetem.”

„Még egy teljes villamos vasútért sem? Örökbe adnám neked. És otthon sem lenne miatta semmi baj. Szépen becsomagolnám, és egy cédulát tennék melléje apádnak. Kiváló bankvezérünk fiacskájának, egy hálás ügfyél. Apád el volna ragadtatva.”

Így felnőtt szemmel nézve, nagyon közönséges kísértés az ilyen, ugye? De próbálja magát visszaképzelni a gyerekkorába. Lábainknál, a padlón a síneknek egész hálózata feküdt. Aztán egy apró állomás, hordárokkal és utasokkal, alagúttal, vasúti híddal és sorompóval. Két szemafor, természetesen ütközőkkel is és ami a legfontosabb, váltókorongok. Szemem elhomályosodott a vágyakozástól, mikor pillantásom a váltókorongra tévedt. Ez volt a kedvencem - oly csúf volt, olyan célszerű, olyan igazi. Elgyengülve mondtam: „Nem tudom, hogy lehetne?...”

Milyen gondosan tanulmányozta ez az ember a terepet! Bizonyos, hogy több ízben is belopódzott mise alatt templomunk hajójába. Így szólt:

„Mikor megáldoztattak, egy pillanatra a nyelved alá tolod majd. Először úgyis téged áldoztatnak, meg a másik fiút, és a múltkor láttam, hogy közvetlen utána kimentél a függöny mögé. Kint felejtetted az egyik kis üveget.”

„A boros ámpolnát” - mondtam.

„Az ecetet és olajat” - vigyorgott rám kedélyesen. Én - én meg a kisvasutat bámultam, amellyel nem játszhatom többé, ha a szünidő véget ér.

„De ugye mindjárt lenyelné?” - kérdeztem.

„Persze - felelte. - Mindjárt lenyelném.”

Aznapra valahogy elment a kedvem a játéktól. Felkeltem és az ajtó felé indultam. De visszatartott a kabátom hajtókájánál fogva. „Ez kettőnk titka marad - mondta. - Holnap vasárnap. Délután átjössz ide. Az ostyát beteszed egy borítékba és magaddal hozod. Hétfőn korán reggel pedig megkapod a vonatot mindenestül, ahogy itt pompázik.”

„Holnap még nem” – könyörögtem neki.

„Más vasárnap nem érdekel - felelte. - Holnap van számodra az egyetlen alkalom.” Gyengéden megrázott. „De ennek mindörökre kettőnk között kell maradnia - mondta. - Ha valaki megtudná, elvonnék tőled a vonatot, és azon kívül velem is meggyűlne a bajod. Szörnyű módon végeznék veled! Tudod, hogy vasárnaponként mindig a környéket járom. Előlem nem lehet elbújni. Egyszerre csak felbukkanok. Még otthon sem lennél biztonságban tőlem. Tudom a módját, hogyan jussak be a házakba, mikor mindenki alszik.” Behúzott maga után a boltba és kinyitott egy fiókot. Különös kulcs és egy

élesre fent borotva hevert benne. „Ez olyan tolvajkulcs - mondta -, amely minden zárat kinyit. És ez - ezzel veszem vérét az embereknek.” Aztán megveregette arcomat vaskos, lisztes kezével és így szólt: „Fátyolt rá! Hiszen mi jó barátok vagyunk.”

Az a vasárnapi mise úgy megmaradt az emlékezetemben, minden legapróbb részletével együtt, mintha csak egy héttel ezelőtt ment volna végbe. A lépcsőimától kezdve az átváltoztatás percéig minden félelmes és jelentőségteljes volt számomra. Életemben csak egyetlenegy szentmise volt még ilyen jelentőségteljes, de talán még az sem, mert hisz ez egyetlen volt, soha többé meg nem ismétlődő. Mikor a pap lehajolt hozzám, amint ott térdeltem ministráns pajtásommal az oltár előtt és nyelvemre tette a szentostyát, olyan döntőnek éreztem a pillanatot, mintha csak a végső szentséget vettem volna fel. Azt hiszem, akkor határoztam el magam arra a szörnyű cselekedetre - mert, tudja, a mi szemünkben ez szörnyű cselekedet - amikor megláttam Blackert, aki a templom végéből figyelt. ... Az egész szertartás alatt le nem vette rólam a szemét és azt hiszen, engem nem is annyira a bírvány, mint inkább a félelem készített, hogy teljesítsem utasításait, félelem attól a sötét dologtól, amit ő leszámolásnak nevezett. A másik ministráns függén felegyenesedett, fogta az áldoztató tányérkát és Carey atya előtt lépegetve, az oltár rácsához sietett, amely mögött a többi áldozó térdelt. Nyelvem alá toltam a szentostyát - úgy éreztem, mintha egy hólyag támadt volna ott. Aztán felkeltem és elindultam a függöny felé, hogy behozzam a kis kancsókat. Szándékosan hagytam volt őket odakint a sekrestyében. Gyorsan körülnéztem valami alkalmas rejtekhely után és megpillantottam az „Universe”-nek egy példányát, amely ott hevert egy széken. Kivettem a szájból a szentostyát – ekkorra már apró, nyirkos pépcsomóvá lett és bedugtam az újság lapjai közé. Ugyanakkor eszembe villant: hátha Carey atya határozott célra készítette ki ide a lapot és meg fogja találni benne az ostyát, mielőtt még időm lenne rá, hogy elvigyem? S csak most, amikor megpróbáltam elképzelni a rám váró büntetést, csak most kezdett földeregni tettem egész szörnyűsége.

A gyilkosság köznapi bűntény, hisz annak megvan a megfelelő büntetése. De itt az ész megtorpan: az én bűnömre semmiféle megtorlás nem látszott megfelelőnek. Ki akartam venni a szentostyát az újságból, de már nyúlósan odatapadt a lapok közé. Kétségbeesésemben kitéptem egy darabkát az újságból, és az egészet összecsavarva a nadrágzsebembe dugtam. Mikor kezemben a kancsókkal visszatértem a templomba, pillantásom találkozott Blackerével. Rám mosolygott, bátorítóan és boldogtalanul - igen, ebben biztos vagyok –, boldogtalanul. Ez a szerencsétlen talán az egész idő alatt a Megromolhatatlan után sóvárgott!

Erről a napról nem sokkal többre emlékszem. Azt hiszem, túl erős megrázkódtatásban volt részem: kissé kábult lehettem. Aztán meg elkapott a vasárnapi családi sürgés-forgás is. Vidéki városokban a vasárnap a rokonság jegyében folyik le... Ha akartam volna, se mehettem ki a házból egyedül. Mire meg hat óra lett... akkorra már túlságosan késő volt ahhoz, hogy

Blackerhez menjek, és nyolc órakor már aludni kellett mennem. Azt hiszem, ekkorra már félig-meddig el is felejtkeztem róla, mit rejtegetek a zsebemben. De mikor kiraktam a tartalmát, a kis összegyűrkölt újságpapírt, hirtelen elém varázsolta a szentmisét, a fölém hajló papot és Blacker vigyorgását. A kis csomagot az ágyam mellett álló székre tettem és megpróbáltam aludni. De minden olyan kísérteties volt, olyan nyugtalanító: a libegő függönyök mozgó árnyéka a falon, a bútorok nyikorgása, a suhogás a kéményben és - ott a széken jelenlévő Isten. A szentostya számomra eddig: egyszerűen csak a szentostya volt. Mondom, elméletben tudtam én, hogy mit kell hinnem, de most, amikor odakint az utcán felhangzott a titokzatos füttyszó, most hirtelen tudtam, hogy Az, ami ott a széken, az ágyam mellett várakozik, valami kimondhatatlanul értékes. Valami, amiért az ember egész lelki nyugalmával fizet. Valami, amit annyira gyűlölnek, hogy az ember úgy tudja szeretni, ahogyan egy kítaszítottat, ahogyan egy meggyötört gyereket szeretnek. Ezek persze egy felnőtt ember szavai, ott az ágyban pedig egy tízesztendő rémült gyerek feküdt, és hallgatta az ablak alatt felhangzó füttyszót, Blacker füttjét, de azt hiszem, azért csaknem pontosan azt érezte, amit elmondtam. Erre gondoltam, amikor az imént arról beszéltem, hogy az a bizonyos Lény – bármi is legyen – a siker pillanatában mindig és mindenben csalódik. Nyilván ugyanolyan biztos volt fölém most is, amilyen biztos volt maga Blacker. És ugyanolyan biztos volt Blacker fölől is. Pedig nem tudom, hogy ha ennek a szerencsétlennek további sorsát ismerném, nem arra jönnék-e rá ott is, hogy az ellenség fegyvere megint csak a saját szívébe fúródott. Végre is nem bírtam ki tovább ezt a fütyülést és felkeltem az ágyból. Kissé félrevontam a függönyt: pontosan az ablak alatt ott állt Blacker, arcát megvilágította a hold fénye... Fölnézett rám, egyetlen ép szemében mohóság világított, ma világos előttem, hogy a siker közelsége valósággal őrültté fokozhatta rögeszméjét. Nyugtalanúsága kergette ablakom alá. Suttogva kérdezte: „Dávid, hol van Az?...” Visszakaptam a fejemet. „Add ide - mondta gyorsan. - Reggel megkapod a vonatot.”

- Megráztam a fejemet. - „Itt van velem az érvágó is folytatta -, meg a kulcs is. Okosabban teszed, ha mindjárt ledobod.”

„Menjen innen!” - suttogtam, de a félelem csaknem elvette szavamat.

„Akkor előbb véredet veszem, s aztán úgyis megkaparintom.”

„Ó nem, nem kapja meg” - mondtam. Odamentem a székhez és felemeltem Őt. Csak egyetlen hely volt, ahol biztonságban tudhattam. Nem tudtam a szentostyát leválasztani a papírról, s így azzal együtt nyeltem le. Az újságpapír megakadt a torkomon, mintha szilvahéj lett volna, de leöblítettem a vizeskancsóból. Aztán visszamentem az ablakhoz és lenéztem Blackerre. Ekkor hízelegni kezdett: „Mit csináltál vele, Dávid? Ostobaság az egész! Hiszen csak egy darab kenyér!” - Olyan sóváran, olyan könnyörögve bámult föl rám, hogy gyerekfejjel is csodálkoztam: ha igazán csak egy darab kenyérnek hiszi, akkor hogyan kívánhatja ennyire.

„Lenyeltem!” – mondtam neki.

„Lenyelted?”

„Le –mondtam-, menjen innen.” És akkor olyasmi történt, ami az én szememben ma megrázóbb, mint akár az ő megrontó szándéka, akár saját meggondolatlan cselekedetem: elkezdett sírni. A könnyek ferdén csurogtak végig fél orcáján, egyetlen ép szeméből, vállalai rázkódtak. Csak egy pillanatig láthattam az arcát, aztán elindult, fejét lehajtva; kopasz répafeje lóbálódzott a sötétben. Ha ma visszagondolok erre a jelenetre, szinte azt hiszem, hogy magát azt a Valamit láttam akkor, kikerülhetetlen vereségét siratva. Engem akart fegyverül használni, és - íme - eltörtem a kezében. Blacker egyetlen szeméből az ő könnyei hullottak.

A hideg utazásnak egyik fele véget ért. Most hosszú várakozás állt előttünk, aztán a döcögő helyi vonat.

- Érdekes történet volt - mondtam. - Azt hiszem, én odaadtam volna neki, ha már annyira megkívánta. Kíváncsi vagyok, mit csinált volna vele?

- Azt hiszem, mindenekelőtt nagyítóüveg alá rakta volna - mondta útitársam - minden egyebek előtt mindabból, amiket - gondolom, - tervezett vele.

- És a célzás? Nem látom tisztán, mit akart ezzel mondani.

- Hát -mondta töprengve- ha jól meggondolja az ember, ez az eset számomra egy csodálatos kezdet volt!

Soha meg nem értettem volna, mire célzott ezzel -, ha - mikor felállt, hogy táskáját levegye a hálóból - köpenye véletlenül ki nem nyílik, és ki nem villan alóla papi gallérja.

- Azt hiszem - mondtam -, ön úgy érzi, sokat köszönhet ennek a Blackernek.

- Igen - felelt. - Tudja, én nagyon boldog ember vagyok. (1950.)



Sík Sándor: Légy csendességben

Légy csendességben: Isten hogyha hív,
Halkan szólít, mint pásztorhangú síp.
Kelj fel, és indulj engedelmesen,
Kutyuska-vígan, bárány-csendesen.
Ha futni verne vesszős szenvedély,
Ne gondoldj vele: menj és mendegélj.
Ha futva hágy el bárki, meg se nézd:
Csak el ne vétsed a csilingelést.
Ne nézz se jobb felé, se bal felé:
Csak az egyenes út az Istené.
Hátad mögött ha mennydörög, se bán,
Te csak sűrödj a hívó síp iránt.

Ha éjbe vész is előtted az út,
Megsimogasd a síró kisfiút,
Ha sívó örvény örvénynek kiált,
Te kikerüld a szepegő csigát.
A hangos ember érőt nem terem;
Az erőszaknál erősebb a csend.
Ha szeges-öv, ha véres
máglyaláng:
Te mosolyogj, és mondd, hogy
Miatyánk.
S ha tán a hang a véres Hegyre vitt,
Hol elveszik a világ bűneit,
Szelíden lépj a szegezők elé:
A nyíró béres is a Pásztoré.

Berde Mária: Egy tékozló

Uram! Én is az voltam,
Pogányul tékozlottam.
Tőled kikérve részem,
Vágtam neki merészen:
Házadból útra szöktem,
Köd utánam, előttem.
Világ zsoldjába álltam,
Kincseim szétkínáltam,
Jó napokért, nehányért;
Örömért, egy parányért...
Felejtettem bolondul:
Egyszer egy óra kondul,
S ki, azt hittem, barátom:
Foga fehérít látom;
S kiknek aranyam adtam,
Felöklelnék kamatban.
Felejtettem egészen:
A kincs nem is volt részem,
A magadéból adtad,
S fiadat szökni hagytad:

Hadd próbáljon világot,
És lássa, amit látott.
Hadd lepje meg alázat,
Hogy sírja vissza házad,
Koldulja vissza orcád,
Térden megtérve hozzád.
Uram! Megtértem térden.
Tulkot ne vágass értem.
Legszebb ruhád ne add rám,
Gyűrűd el sem fogadnám.
Víg muzsika nem illet,
Csak egyet kérek tőled:
Hogy lemosdani engedj
Magamról minden szennyet.
S tűrj el megülve csendben
Egy kis zugolyban engem;
Míg bús sorom leélem,
Bánj mint beteggel vélem,
S ha soká haldokolnám,
Halálomban hajolj rám

Isten ha volnék én, örökös tavasz-nap
Ragyogna, leánykám, az ég tiszta kékjén:
Csak téged hagynálak ami most vagy, annak,
Isten ha volnék én!



Hatházi Áron: Összetett mondat a boldogságról

Olykor eltűnsz -
s néha megtalállak,
mint aranyat, amit elásnak,
de felszínre jön megint,
s más, ha csak legyint,
bennem akkor is maradsz örök -
ösztöneimmal
felderítelek
s mint teljesült próféciát
tenyerembe írom
a neved.

Különleges élmény

Az elmúlt évben nagy kincsre tettem szert. Én a meglelt kincset nem szeretem titokban tartani, szét kell osztanom. Így is tettem, s teszem most is.

Egy kicsi könyvről van szó, amely a középkorból maradt ránk. Egy mai szerző tett róla említést könyvében, ezért kerestem, s megtaláltam. 2013-ban adták ki nálunk magyarul. Vettem 3 példányt még tavaly. Elolvastam – pontosabban olvasom, azóta állandóan. Ez évben kiadták újra, gyorsan vettem még 7-et.

Nem hétköznapi dolgról van szó. Egy 31 éves ír nő írta, aki szeretne volna átélni, megtapasztalni Jézus szenvedéseit. Kérte, s egy napon 16 kinyilatkoztatásban megkapta, s mindez benső, lelki élmények és látomások formájában történt. Ezt követően 20 év kellett ahhoz, hogy átélmélkedje, értelmezze, megértse és leírja mindazt, amit kapott.

Rendkívül érdekes világba vezet el az olvasót. Misztikus élményeit önti szavakba, képeket mesél el, amiket látott, testében érzett, s hallotta hozzá Isten tanítását.

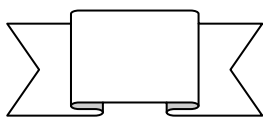
Semmi nincs benne, ami ne szerepelne a Bibliában, hisz tudjuk, Isten Jézusban teljesen kinyilatkoztatta magát. De ez az Egyház tanításához mindenben tökéletesen hű élményanyag mégis nagyon izgalmas olvasmány. Rendkívül érzékletesen osztja meg kapott élményeit ez a magát tanulatlannak nevező, de Istent nagyon szerető, a Szentírást nagyon jól ismerő fiatal nő. Ezáltal minden mondata aha-élménnyé változik számunkra. Mert segít megérteni mindazt, amit százszor olvastunk, hallottunk, tanultunk, s ami szerepel a liturgiában. Más nyelvet nem ismerve, angolul írta Julianna ezt a könyvet. Bizonyára nem volt kis munka mindezt mai magyar nyelvre átültetni - szerintem tökéletesen sikerült.

Norwichi Julianna, bár hivatalosan nem kanonizálták, az angol nép körében nagy népszerűségnek örvendő misztikus író, boldogként tisztelik, május 13-án tartják az emléknapiját.

Benedek pápa 2010-ben a misztikus nőkről tartott előadásában nagy elismeréssel beszélt Róla.

Azóta számtalan helyen bukkantam rá különböző előadásokban, írásokban - úgy tűnik, sokan ismerik és táplálkoznak ebből a forrásból.

A cím tehát: Norwichi Julianna: Az isteni szeretet kinyilatkoztatásai. (2018, Jel Kiadó)



Egy kis részlet a könyvből:

...”Jó Urunk ezután így szólt: Köszönet minden kemény munkádért, különösen azért, amit fiatal korodban végeztél. E látomásban láttam Urunkat, mint saját házának fejét, ide hívta meg királyi lakomára valamennyi szeretett szolgáját és barátját. Ő nem foglalt el különleges helyet saját házában, hanem ügylet mindenre, az egészséget betöltötte mosolyával és örömmel.

...Megmutatta nekem a mennyei boldogságnak azt a három fokát, melynek bárki részese lehet, ha a földön bármilyen módon szabad elhatározással Istent szolgálta.

Az első Urunk hálája, ezt minden ember elnyeri, mihelyt megszabadul szenvedésétől. Urunk hálája oly magasztos és dicső, hogy az ember nem volna képes többet befogadni. Meglátásom szerint az emberiség összes szenvedése és gyötrelme sem érdemelheti meg azt a hálát, melyben egy olyan ember részesül, aki szabadon Istent szolgálta.

A második fok: a menny valamennyi szent lakója látni fogja, amint Isten dicső háláját kifejezi... Ezt a magyarázatot adta nekem: ha egy király köszönetet mond szolgálóinak, annak igen magas az értéke. Ha azonban ezt egész országában kihirdeti, akkor ez sokkal többet jelent nekik.

A boldogság harmadik foka: az az üde, kitörő öröm, amelyben az első fokon részesültek, soha nem fog megszűnni.

...Azt is láttam, hogy a mennyben ismert lesz minden egyes ember életkora, és minden ember elnyeri önkéntes szolgálatáért a jutalmát.

Akik szabad elhatározással már fiatalságukat felajánlották Istennek, különleges jutalomban részesülnek, és a legcsodálatosabb köszönetben lesz részük. Ugyanakkor azt is láttam, hogy ha egy férfi vagy egy nő Istenhez tér, meg fogja tapasztalni a boldogság mindhárom fokát. Még akkor is, ha ez a szolgálat egyetlen napig tartott; ez az ember jutalmat kap ezért az egy napért, s a szándékáért, hogy örökké Istennek akar szolgálni....

...egy következő látomás arra akart megtanítani, hogy némely léleknek jót tesz, ha egyszer szinte a levegőbe emelkedik, másszor pedig a mélybe zuhan, egyszer erősnek érzi magát, máskor meg vigasztalannak és elhagyottnak. Isten azt akarja, hogy tudjuk: jó és rossz időkben egyaránt örökösök felettünk.

...A boldogság örökké fog tartani, a fájdalom viszont semmivé foszlik azok számára, akik üdvözülni fognak. Nem az tehát Isten akarata, hogy fájdalmas érzések miatt keseregjünk, hanem azt akarja, hogy ezektől gyorsan szabaduljunk meg, és tartsunk ki az Ő örök örömeiben...

A haldokló Jézust szemlélve lelkemben szavát hallottam: „Szomjazom.” Szomjúságát két jelentésben érzékeltem: testi és lelki szomjúság... Egész idő alatt, míg gyötrelmét szemléltem, az Ő fájdalmát éreztem. Úgy tűnt, ez a fájdalom meghaladta testi halálomat. Lehet ehhez hasonló fájdalom? Lelkemben hallottam a választ: a pokol szenvedése, mert a reménytelenség hatja át.,,

(Hadd emlékeztessen az Olvasót, Teréz anya jó hatszáz évvel később a lelkében ugyanezen szót hallotta: „Szomjazom.” Mármint Jézus az emberi lelkek szeretetére. Szerk.)

Tatár Sándor: A hasonmás horizontja

Zsidók és keresztények azt tanítják/hiszik:
a Magad képére és hasonlatosságára teremtettél
bennünket, Uram. Bennünket, azazhogy engem is.
Akkor hát én csak, romlékony testem- s szellememmel,
leképezem (meglehet, csupán halvány visszfény gyanánt),
amitől te szenvedsz.

Ráz tehát Téged is a hideg,
ha leterít a láz, ujjadba vágsz zöldségpucolván,
napokig borogatod kificamított bokádat, úgy tud
nyilallni a fejed, mintha tüzes drótkampókkal
kaparásznának benne; egyik-másik fogadba
(az hogy tud fájni: végítélet!!) időről-időre
idegen anyagot tömköd valaki. S ha a fogaktól szerencsésen
a testedtől való búcsúzás közelébe ért az anyag,
a rendszeres, szabályos, szenvedésmentes
salak-kilökődésért való, új meg új kudarcba fúló
küzdelem!...

S hát persze mindez (noha a szövetséget
fölmondani akaró test
makrancoskodását, önpusztítását elviselni
épp elég próbatétel) semmivé törpül
a kontrollvesztett, furdalásgyötrött lélek
kínjaihoz képest – napra-nap majszolt
kenyered hát Neked is az önhibáztatás mindenért,
ami csak balul sült el, félresiklott,
s az önmagadtól, a
csak lidércnyomásosnak képzelni tudott
holnaptól való rettegés!

Nem folytatom, Uram; egyszerűen képtelenség;
osztolni, »részvét« mottóval, ennél több kínban
nem tudok.

És az öregedés, Uramisten! Az orv elkopás, az alattomosan
támadó fájdalmak, a lábujjhegyen settenkedő,
majd hirtelen, valamely megrázó tapasztalatban
teljes súlyával ránk szakadó leépülés! Bele sem merek/tudok
gondolni, hogy tudod vajon elviselni az öregedést, a lehetőségek
zsugorodásának tehetetlen konstatálását
a halál perspektívája nélkül, Istenem.

Egy másik hasonmásod, az önmarcangolás
magányos hőroza, bizonyos Nietzsche

azt írta, belehaltál
az emberrel való együttérzésbe, Istenem.
Hát akkor én (meglehet, tompítva,
gyarlóságomhoz igazítva csak) átérezvén,
mi mindent mérsz Magadra mint a
mi ősképünk, mintánk, hogy a csudába
maradhassak életben, én Jó Istenem!



Fecske Csaba: Isten

mehagytam őt magamnak
legyen valakim szükség esetén
aki megállít a szakadék peremén
aki sokadszor is visszafogadja
és magához öleli tékozló fiát
legyen neki is valakije
akiért tehet valami jót
hogy ne egyedül szomorkodjon
lakatlan csillagai között



Jász Attila: (és)

Én csak egy tükör vagyok,
a szeretet irányít, előhív
téged, amikor hiányzol,
akkor élek, életre kelek,
de csak akkor, ha éles a
kép benned, addig élek,
távolodok, homályosulok,
ha közeledsz, föltámadok,
ha ott hagysz, meghalok,
ha nem vagy, nem vagyok,
egy újabb kép érkezéséig,
aztán kezdem újra, és...

KÖNYVAJÁNLÓ

Eszterhai Katalin: Légy az élet csodálója

/Alexandra 2018/

Részletek:

„Ahogy idősödöm, egyre inkább vágyom önmagamra, az öregedést úgy fogom fel, mint esélyt, hogy újra kipróbáljam, mit tudok, hogy egy új világot fedezzek fel magamban. Nem akarom tovább bizonygatni másoknak, hogy mit is érek. Jól érzem magam a bőrömben, olyannak, amilyen most vagyok, nem ragaszkodom görcsösen a fiatalsághoz, de még figyelek a csobogó patakok titkára, keresem a csendet...a csendben elengedem azokat a gondolataimat, amelyek megzavarnak, amelyek mást sugalmaznak, mint amit a lelkem diktál... Hiszem, hogy ebben a korban mérleget kell készítenem, mit is csináltam eddig és merrefelé akarok menni, rendeznem kell mindent, ami nem Isten szerint volt.”

„ A méltóság szép szó, és az időskor megéléséhez bizony kell a tartás, kell, mint az őszi napfény az októberi muskotályos szőlőnek... Kell, mert enélkül lánctalpakon ront a lelkünkbe a félelem, és egyik pillanatról a másikra lekasabolja önbecsülésünket. Az emberi méltóság ad mindannyiunknak tartást, meleg ragyogást...”

„Nekem fontos, hogy ne legyenek jelentéktelen, üres hétköznapijaim, hogy ne fulladjak bele a megdermedt, megszokott szürkeségbe, hogy a hibáim, gyengeségeim ne vegyék el az életkedvemet...”

„ Én gyakran visszahívom a fiatal éveimet, de nem azért, hogy újra húszéves legyek, hanem hogy ne felejtsem, milyen is voltam, hogy mindig bennem legyen a vágy a vég nélküli boldogság után, és hangosan kívánom, mindaddig, amíg élek, maradjak meg annak a Katinak, aki elhitte, hogy a csillagok lánya, és aki elindult, hogy megkeresse, hol lakik a szeretet... Még ma is, mint a kerengő dervisek, időnként átadom magam a forgásnak... megszűnik körülöttem a világ... és ilyenkor úgy érzem, mintha elfújnának... Miközben egyre gyorsabban és gyorsabban forgok, elhiszem, hogy felemelkedek és elrepülök a csillagokhoz, olyan vagyok, mint a hó alatt a tavaszi álmodozó magvak... az égitestek álmodom magam...”

„Olvastam egy mesét egy bölcs emberről, aki azt állította, a birtokában van egy könyv, amiből mindent meg lehet tudni az életről, Isten akaratáról. A könyvet hiába kérték... nem mutatta meg senkinek, de volt egy tanítványa, aki addig könyörgött, míg a bölcs neki kölcsönadta. A tanítvány mohón kinyitotta, de azonnal be is csukta, mert a könyv lapjai üresek voltak... Gyorsan visszaadta, mondván, nincs benne semmi...”Tudom, mondta a bölcs, de olyan sokat enged sejtetni...” Hát ilyen nekem az öregség, nem tudok róla semmit, de olyan sokat enged sejtetni...”

József Attila: Töredékek - részletek

Nyári könnyű szellők,
lányok közt szökellők
szoknyákat libbentők –

játszok a bokorban,
szalmaszállal porban
boldog gyermekkorban.



Jó volna-e, ha megdermedne fönt
hülten a súlyos arany napkorong?
- Nem! Az a jó, ha a szobában
friss kávészag tolong!

És mint reklám léggömb, majdnem elrepül
a szalmaszínű, könnyű nyári ég -
csak egy sovány nő feje nehezül
reád, aranyból öntött nagy vidék!

Sárga füvek a homokon, a dél szikrázik,
elült, lefolyt a tors között a szél,
a tócsa bőre ráng idegesen.

Egy pók fut át a homokon, a dél
csiszolva ül a sárga füveken,
elült, lefolyt a tors között a szél,
a tócsa bőre ráng idegesen.

foszforeszkál az üres levegő
füstöl a föld, egy óriási nő
gyémánt-melle-vonala villan el
egy szál vadzab, ki kardot vont elő
a porba réved emlékeivel

Babits Mihály: Nyár

Esik a nap!
Szakad a súlyos, sűrű zápor
zuhogva istenigazából.
Állok, s nyakamba hull a lángderűs ég!
Óh gyönyörűség!

Részeg darázs
ráng körülöttem tág körökben,
ide röppen és oda röppen:
visszatérő csapongás, lenge hűség...
Óh gyönyörűség!

Hangos virág
kiált, bíbor színekkel esdve,
hogy jöjjön már a bíbor estve,
hogy halk pohárka harmatok lehűtsék:
Óh gyönyörűség!

Tornác fölött
szédülve és legyet riasztva
fúl a cseléd, liheg a gazda;
álmai: friss sörök, mély pince, hús jég...
Óh gyönyörűség!

Boldog a nap:
de boldogság a vágy gyűrűsse!
Boldog a nap, s vágyik a húsre...
Szeretlek s bújok tőled, lángderűs ég!
Óh gyönyörűség.

Albert Einsteintől származó idézetek (ha igaz)

- A zsenialitás és a hülyeség között az a különbség, hogy az előbbinek határai vannak.
- A józan ész azon előítéletek összessége, melyeket 18 éves korunkra szerzünk.
- A képzelet sokkal fontosabb, mint a tudás. A tudás véges. A képzelet felöleli az egész világot.
- A matematika szabályai minél inkább vonatkoznak a valóságra, annál kevésbé biztosak. Amikor bizonyítást nyernek, már nem vonatkoznak a valóságra.
- Nem vagyok különösebben tehetséges, csak szenvedélyesen kíváncsi.
- Úgy tűnik, az eszközök tökéletessége és a célok tökéletlensége a mi legfőbb problémánk.
- Csak kétféleképpen élheted az életed. Vagy abban hiszel, a világon semmi sem varázslat, vagy pedig abban, hogy a világon minden varázslat.
- Nem furcsa, hogy én, aki csupa népszerűtlen könyvet írtam, ilyen népszerű fickó lettem?
- Jól érzem magam, figyelembe véve, hogy túléltem a nácizmust és két feleséget.
- Az időnek egyetlen oka van: minden nem történhet egyszerre.
- A világban az a legérthetetlenebb, hogy megérthető.
- Tartsd a kezed egy percig a forró kályhán, meglátod, egy órának fogod érezni. Beszéljess egy csinos nővel egy órát, mintha csak egy perc lenne. Na, EZ a relativitás.
- Az okos emberek megoldják a problémákat, a zsenik pedig megelőzik őket.
- Ne bánkódj, ha gondjaid vannak a matematikával, biztosíthatlak, az enyémekek sokkal nagyobbak.
- Az, aki még sosem követett el hibát, valószínűleg még sosem próbált semmi új dolgot.
- A kérdés, ami néha elbizonytalanít: én vagyok őrült, vagy mindenki más?
- Nézzék, a távíró nem más, mint egy nagyon-nagyon hosszú macska. Meghúzzák a farkát New Yorkban és a feje Los Angelesben nyivákol. Értik ezt? Na mármost, a rádió pontosan ugyanígy működik: itt beküldik a jelet, ott pedig megkapják. Az egyetlen különbség, hogy itt nincsen macska.
- Ne sikeres ember próbálj lenni, hanem értékes.
- A kreativitás titka az, hogy ügyesen titkold el a forrásaidat.
- A legfontosabb dolog: nem szabad abbahagyni a kérdezősködést.
- Csak két dolog végtelen: a Világegyetem és az emberi butaság, bár az elsőben nem vagyok egészen biztos.
- Ha csak az ismert dolgok érdekelnének, lakatosnak mentem volna.
- Azt nem tudom, hogy a harmadik világháborút milyen fegyverekkel fogják megvívni, de a negyediket biztosan botokkal és kövekkel.
- Isten előtt egyenlően vagyunk bölcsek - és buták.

Kosztolányi Dezső: Akarsz-e játszani

A játszótársam, mondd, akarsz-e lenni
akarsz-e mindig, mindig játszani,
akarsz-e együtt a sötétbe menni,
gyerekszívvvel fontosnak látszani,
nagykomolyan az asztalfőre ülni,
borból-vízből mértékkel tölteni,
gyöngyöt dobálni, semminek örülni,
sóhajtvá rossz ruhákat ölteni?
Akarsz-e játszani mindent, mi élet,
havas telet és hosszú-hosszú őszt,
lehet-e némán teát inni véled,
rubin-teát és sárga páragózt?
Akarsz-e teljes, tiszta szívvel élni,
hallgatni hosszan, néha-néha félni,
hogy a körúton járkál a november,
az utcaseprő, szegény, beteg ember,
ki fütyürész az ablakunk alatt?
Akarsz játszani kígyót, madarat,
hosszú utazást, vonatot, hajót,
karácsonyt, álmot, mindenféle jót?
Akarsz játszani boldog szeretőt,
színlelni sírást, cifra temetőt?
Akarsz-e élni, élni mindörökkön,
játékban élni, mely valóra vált?
Virágok közt feküdni lenn a földön,
s akarsz, akarsz-e játszani halált?

Gömöri György: Hajnali gondolatok

Évszázadonként egyszer-kétszer
felgyorsul az idő. Nagy háborúk
kora ez, meg forradalmaké.
Mintha egy világméretű erőmű
központjában szenttelen démonok
olajoznák (vérrel) a Tér-Idő gépezet
roppant lendkerekeit. Ilyenkor régi
birodalmak arra ébrednek, nincs többé,
mi összetartsa őket, ropogva
szétrepednek, míg végül
úgy dőlnek össze, hogy romjaikon
kutyatejként baljós mítoszok
kezdenek buján sarjadosni.
Visszatérne a megszokott idő?
Csak azért, hogy újabb 30-40 évvel
később jöjjön egy újabb földindulás:
érvényes térképek újrarajzolása.
Már megszoktuk: ez a harc sem lesz a végső.
És minden béke újabb háborúra vár.

Palindrom

Azaz oda-vissza olvasva ugyanaz. Nagyon nehéz, de a csodálatos és játékos magyar nyelvvel ez is lehetséges! (Nem hiszem, hogy van más nyelv, amely erre képes.)

Indul a görög aludni
Marad a madaram
Adósom a mosoda.
Sima haja hamis
A kirakó karika
A sah kerek hasa
A tari pap iratai
Csak a mama makacs
Kitűnő vőt rokonok orrtövön ütik.
Meg ne lássál engem!
Edit nem ment ide
Életem Etelé
Kelemen nem Elek
Kis Elek elesik
Márta halad, s dala hat rám
A jó csak téved, de vét kacsója
Kegyelmes sem legyek?
Régi görög ígér
Sokáig él Légi Ákos
Te mező, neveled eleven őzemet
Te pék, láttál képet?
E teke fekete
Géza, kék az ég!
Goromba rab morog
Ígérete régi
Keresik a tavat a kis erek
Komor görög romok.
A kultúra rút luka
Csáp alakú kalapács
Tiló szalad le, megigéz a delej, s jeled az égig emel, dala szólít.

A csúcs:

Kis erek mentén, lóp sík ölen oda van a bányarabja:
Jaj, Baranyában a vadon élő Kis Pálnét nem keresik.

Ló szalad a nyárfaerdőn, a szárodúdba zúg a szél,
én a gúla felé lenézök, kis szérúrész sík közén elél e falu,
ganélé szagú zab dudorász a nődre, a fránya dala szól.

V I C C O L D A L

- Apu, az igaz, hogy Kínában sok férfi úgy nőszül, hogy nem is ismeri előtte a lányt, akit elvesz?

- Nem csak Kínában van ilyen, fiam. Ez bárkivel megtörténhet, bárhol!

Muldoon úr egy kis faluban élt, Írországban, egyetlen társa a kutyája volt. Egyszer aztán szegény öreg eb kilehelte a lelkét. Elment Muldoon a falu papjához, és megkérdezte tőle:

- Atyám, szegény jó kutyám kimúlt. Mondana-e az emlékére egy szép búcsúbeszédet?

- Fiam, mi nem tartunk állatoknak szertartást. Kint a falu szélén van egy baptista egyház, a Jóisten tudja, ők miben hisznek. Talán hozzájuk fordulhatnál...

- És mit gondol, atyám, ötezer font elég adomány lesz nekik a szertartásért?

- Jaj, fiam, hát miért nem azzal kezdted, hogy katolikus volt a kutyád?

- Képzeld, mama, egész éjjel le se hunytam a szemem. - panaszolja a vő az anyósának. - Van százötvenezer forint adósságunk, és nem tudom, hogyan fizessük vissza.

- Hát miért nem szóltál nekem, fiam?

- Miért, mama talán adott volna százötvenezer forintot?

- Nem, de egy altatót, azt igen.

Volt egy férfi, aki egyszer néhány szót elmondott a templomban, aztán hirtelen házas ember lett.

Ugyanez a férfi egyszer elmondott néhány szót álmában, majd hirtelen elvált ember lett.

A pszichiáter így szól a betegéhez:

- Az ön problémájára a legjobb gyógymód, ha beletemetkezik a munkájába.

- Az nem megy, doktor úr.

- Miért?

- Mert betonkeverő vagyok.

Te Jenő, hallottad, hogy a Tibi kórházban van?

- Ne mondd, hiszen tegnap láttam egy szőke bombázóval!

- Éppen ezért! A felesége is látta...

FELESÉG : mit vettél nekem karácsonyra?

FÉRJ: látod a parkolóban azt a piros színű Ferrarit? Na, egy olyan színű bögrét.

Egy francia hetilap férfiak részére pályázatot hirdetett: "Egy reggelem leírása" címmel. A kritérium az volt, hogy rövid, de tartalmas, lényegre törő legyen az írás.

Az első díjat a következő műnek ítelték: "Felkelek, megreggelizem, felöltözöm és indulok haza!"

Egy fiatalember először vacsorázik a menyasszonya szüleinél. Étkezés után így szól a leendő anyósához:

- Köszönöm szépen a vacsorát, rég nem ettem ilyen jót.

Megszólal erre a menyasszony kisöccse:

- Mi sem...

Egy ember nagyon fél a szellemektől, egyszer mégis éjszaka egy temetőn kell átmennie. Óvatosan lépked, amikor egyszer kopácsolást hall. Észreveszi, hogy az egyik sírnál egy munkásruhás fickó a sírkövet vési.

- Ó, csak maga túlórázik? A szívbajt hozta rám.

- Elírták a nevem, azt javítom.

Két hulla sétál a temetőben, az egyik sírkövet cipel a hátán.

Megkérdezi a másik:

- Minek cipeled azt a sírkövet?

- Hallod! Manapság az ember nem sétálhat az iratai nélkül..

Két villanyszerelő ácsorog az állványon. Rászólnak egy arra járó öregasszonyra:

- Nénike, legyen szíves, adja már fel azt a piros drótot!

A mamóka odaadja.

- Köszönjük! Látod Józsi, mondtam én, hogy nulla, te meg jössz itt a hülyeségeddel, hogy fázis!

A román rádió háromórás hallgatás után megszólal:

- Kedves hallgatóink! A süketnémáknak szóló adásunk ezennel véget ért.

- Néni kérem, leülhetek a zsákjára?

- Persze fiam, csak a tojásokra vigyázzon!

- Tojások vannak benne?

- Nem, szögesdrót!

